

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: a) A. E., nar., b) K. B., nar., c) A. K. A., nar., d) S. K. I K., nar., všichni st. příslušnost Irák, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**, odbor služby cizinecké policie, Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-31923/ČJ-2015-160022 ze dne 21.3.2015, č.j. KRPB-31928/ČJ-2015-160022 ze dne 21.3.2015, č.j. KRPB-31926/ČJ-2015-160022 ze dne 21.3.2015, č.j. KRPB-31929/ČJ-2015-160022 ze dne 21.3.2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroku, neboť žalovaná porušila § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 odst. 2, 3, 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud jde o skutkový stav, žalobce a), b) jsou manželé, žalobce c) je otcem žalobkyně a), žalobkyně d) je sestrou žalobkyně b), všichni pocházejí z Iráku, odkud utekli před násilím bojovníků islámského státu, 7 nezl. dětí žalobců a), b) ve věku od 2 do 12 let se v současné době nachází s dalšími příbuznými v Turecku. Všichni žalobci byli zajištěni Policií ČR za účelem jejich předání do Slovenské republiky na základě readmisní dohody mezi vládou ČR a vládou SR na základě rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalobci namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí nedostojí

přísným požadavkům na řádně odůvodnění rozhodnutí, jejichž důsledkem jsou osoby zbaveny osobní svobody a příkladmo citují judikaturu NSS. V odůvodnění rozhodnutí chybí důkazy, na základě nichž žalovaná rozhodnutí aplikovala na případ žalobců, není seznatelné, jak žalovaná zjistila, že žalobci cestovali přes Slovenskou republiku. Vzhledem k tomu, že aplikace readmisní dohody je hlavním důvodem zajištění, je nutné zjistit okolnosti podstatné pro aplikaci této dohody. Další námitka směřuje do stanovení délky zajištění a žalobci jsou toho názoru, že policie překročila meze správní úvahy. Úvaha k předpokládané složitosti přípravy v napadeném rozhodnutí chybí a odůvodnění délky zajištění uvedené v rozhodnutí neobstojí. V rozhodnutí chybí postup realizace předání žalobců podle dohody, neobsahuje žádný kvalifikovaný odhad délky, a tudíž nelze přezkoumat, proč žalovaná přistoupila k zajištění žalobců právě na 90 dnů. O readmisním řízení nemají žádné informace, není jim známo, zda učinil správní orgán nějaké kroky k její realizaci. V napadených rozhodnutích chybí posouzení alternativ zajištění, tj. zvláštních opatření za účelem vycestování. V tomto směru judikoval NSS v rozsudku sp. zn. 7 As 107/2012-40 z 18.10.2012, proto jsou napadená rozhodnutí v rozporu se zákonem. Napadená rozhodnutí neobstojí ani vzhledem ke standardům čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a v čl. 15 odst. 1 Návrátové směrnice Evropské unie. Ze všech důvodů shora žalobci navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince za účelem jejich předání podle Mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU před 13.1.2009, nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, podle mezinárodní dohody mezi vládou ČR a vládou SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2.7.2002 publikované ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb. m.s. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení svobody. Žalovaná vycházela z následujícího zjištění a to, že dne 20.3.2015 ve večerních hodinách hlídka cizinecké policie Krajského Ředitelství policie kraje Vysočina kontrolovala na dálnici D1 směrem na prahu v prostoru parkoviště osobní motorové vozidlo značky BMW řada 1 stříbrné barvy, a zjistila, že ve vozidle je pět cizinců, řidič byl ztotožněn dle předložených dokladů Travel dokumentů vydaného v Německu, řidičský průkaz Německa, povolení k pobytu vydané v Německu, muž státní příslušnosti Iráku a jako spolujezdci dva muži a dvě ženy, kteří doklady nepředložili a sami se identifikovali. Byla provedena lustrace v IS PČR s negativním výsledkem, u řidiče vzniklo důvodné podezření z přečinu podle § 340 t.z., na základě domněnky, že přepravované osoby neoprávněně vstoupili na území ČR nebo zde neoprávněně pobývaly a proto byly omezeny na osobní svobodě zajištěním téhož dne. Byly daktyloskopovány a nebyla nalezena shoda v systému. Policie ČR zahájila správní řízení o povinnosti opustit území ČR a cizinci ve výpovědi uvedli, že bydlí v Iráku, odkud odjeli v srpnu 2014 z důvodu obavy o život, neboť jejich obec byla ohrožována bojovníky islámského státu. Odjeli do Turecka, k cestě použili oficiální cestovní doklad, který umožňuje vstup do Turecka, dokladu však skončila platnost, a proto ho tam zanechali. Postupně se rodina sešla a pobývali v Turecku asi půl roku. Následně bez dětí odcestovali do Istanbulu, kde byli několik dnů, pak do Bulharska s pomocí převaděče a v Istanbulu jim převaděč nabídl převoz až do Německa. Za uvedené zaplatili. Z Bulharska cestovali do Srbska menším autobusem, kde byli policií informováni, že se mohou zdržet 20 dnů a mohou požádat o azyl. Této možnosti nevyužili, protože se chtěli dostat do Německa, jak měli v plánu. Pokračovali pěšky do Maďarska, kde po zadržení policií nevyužili možnosti požádat o azyl a pokračovali s pomocí skupiny převaděče v cestě do Německa objednaným osobním vozidlem, na území Maďarska cestovali 4 – 5 hodin a do ČR jeli přes Slovenskou republiku. Neznají překážku, která by bránila ve vycestování z členských států EU a pokud nemůže do Německa, chce se vrátit do Iráku. Z uvedeného je zřejmé, že pobývali na území ČR bez

oprávnění, cestovních dokladů, předání tedy proběhne podle mezinárodní smlouvy sjednané se Slovenskou republikou o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2.7.2002 publikované ve sdělení MZV č. 1/2004, neboť bylo prokazatelně zjištěno, že neoprávněně vstoupili na území ČR z území SR. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání, které proběhne podle mezinárodní smlouvy, tedy dohody mezi vládou SR a ČR shora citovanou, neboť prokazatelně vstoupili na území ČR z území SR a jsou tak splněny podmínky podle č. 2 odst. 1 Dohody. Cizinci byli zajištěni na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje, v tomto případě v ust. § 129, z něhož vyplývá povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a to za účelem předání.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žalobci byli dne 20.3.2015 v 21:30 hod zajištěni podle zákona o policii na dálničním odpočívadle D1 ve směru na Prahu, dne 21.3.2015 bylo s nimi zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území ČR a téhož dne byli rozhodnutími zajištěni podle § 129 odst. 1 a 3 za účelem jejich předání podle mezinárodní Smlouvy mezi vládou ČR a vládou SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích. Na základě šetření bylo dne 23.3.2015 zjištěno, že žalobci již požádali o azyl v Maďarské republice a byli tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání podle Nařízení. Žalobci na vyřízení své žádosti o azyl v Maďarské republice nevyčkali, vycestovali a pokračovali přes Slovensko do ČR. Z výpovědi všech žalobců vyplývá, že měli v úmyslu bez cestovních dokladů a víz vycestovat do Německa. Nedisponovali finančními prostředky, kterými by se mohli po dobu správního řízení zaopatřit a je zjevné, že umístění do ZZC, kde mají poskytnutou stravu, a další materiální potřeby není nepřiměřené. Účelové nelegální překročení vnější hranice EU, absence cestovního dokladu, nedostatek finančních prostředků bylo důvodem pro rozhodnutí o zajištění i vzhledem k možnému útěku žalobců do Německa, neboť z protokolu o jejich výsledku vyplývá, že měli v úmyslu útěk do Německa, což nezaručuje, že vycestují samostatně a dobrovolně do domovského státu či Maďarské republiky, kde požádali o azyl. Nevlastní žádný cestovní doklad a dostatek finančních prostředků, což znesnadňuje jejich předání do Maďarské republiky. Doba zajištění v trvání 90 dnů je stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o opuštění území ČR. Dne 31.3.2015 byla žalovaná informována o průběhu řízení oddělením Dublinského střediska v Praze. Podle informací žalované, žalobci o propuštění ze zajištění před podáním žaloby nepožádali. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Soud posoudil námitky žalobců takto. Námitka, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nedostojí přísným požadavkům na řádné odůvodnění rozhodnutí je nedůvodná. Žalovaná na skutkový stav, který zjistila z výpovědi samotných žalobců ke dni rozhodnutí 21.3.2015 správně aplikovala readmisní dohodu se Slovenskem, neboť v tom okamžiku jí nebylo známo, resp. žalobci do protokolu uvedli, že v Maďarsku, kde byli zadrženi maďarskou policií nevyužili možnost požádat o azyl a rozhodli se pokračovat v cestě do Německa, z Maďarska cestovali přes Slovenskou republiku do České republiky, kde byli zadrženi v prostoru parkoviště na dálnici D1 ve směru na Prahu. Z uvedeného žalovaná správně dovodila, že cestovali přes Slovenskou republiku, a poněvadž neuvedli, že požádali o azyl v Maďarské republice, byli zajištěni za účelem jejich předání podle mezinárodní smlouvy. Následně bylo zjištěno dne 23.3.2015, že požádali o azyl v Maďarské republice, což bylo důvodem pro zahájení Dublinského řízení a žalované oznámeno dne 31.3.2015. Průjezd Slovenskou republikou prokázán samotnou výpovědí žalobců, skutečnost, že nemluvili pravdu o podání žádosti o azyl v Maďarsku prokázána šetřením v rámci zajištění a sdělením výsledku tohoto zajištění žalované dne 23.3.2015. Napadené rozhodnutí odpovídá

požadavkům řádného odůvodnění rozhodnutí o zajištění, zejména z hlediska skutečností tvrzených samotnými žalobci, kteří rozhodnutí sami ztížili nepravdivými informacemi.

Délka zajištění žalobců na 90 dnů byla původně stanovena na základě zajištění za účelem předání žalobců do Slovenské republiky za situace absence cestovních dokladů a nedostatku finančních prostředků. Při dodatečném zjištění, že se v jejich případě jedná o Dublinské řízení, se může doba zajištění jevit jako nepřiměřená. Doba 90 dnů je však stanovena jako doba maximální, v případě realizace Dublinského řízení, tj. přemístění žalobců do Maďarské republiky za účelem dokončení řízení o azylu nebude zajisté tato doba striktně dodržena, ale žalobci budou po naplnění Dublinského řízení ze zajištění propuštěni. Jak plyne z vyjádření, žádný z žalobců si o propuštění ze zajištění do 21.4.2015 nepodal. Námitka absence úvahy o možnosti využít alternativ k zajištění sice v odůvodnění rozhodnutí chybí, ale ze zjištěného skutkového stavu věci, tj. neoprávněný vstup na území ČR, bez cestovního dokladu a bez dostatku finančních prostředků a konstatování žalobců, že pokud nemohou vycestovat do Německa, chtějí se vrátit do Iráku, zcela jasně vede k závěru, že nepřichází v úvahu využití alternativ k zajištění, neboť je nebezpečí jejich útěku do Německa větší, než jejich touha vrátit se zpět do Iráku a žalobci za situace shora nejsou schopni naplnit podmínky alternativ k zajištění. Stejně jako žalovaná, i soud mají povědomí o tom, že zbavení osobní svobody jednotlivce má být vždy výjimečným opatřením, trvat co nejkratší dobu a realizovat je pokud nelze uplatnit jiné mírnější donucovací prostředky a po celou dobu zajištění musí být pečlivě realizovány všechny úkony zajištění, v případě žalobců na základě Dublinského řízení. Soud je toho názoru, že všechny shora uvedené atributy náležející ke zbavení osobní svobody jednotlivce (zde zajištění žalobců) byly ze strany žalované pečlivě a řádně zváženy a rozhodnuto zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem.

Po posouzení žalobních námitek žalobců jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová